

PUMI

Kraj pochodzenia: Węgry

Data publikacji obowiązującego wzorca: 06.04.2000

Użytkowanie: Pies pasterski w typie teriera, nadaje się do pracy przy większych zwierzętach. Ma doskonały węch. Sprawdzał się jako obrońca przed drapieżnikami i łowca gryzoni. Doskonały pies do towarzystwa, którego można trzymać w mieszkaniu. Potrzebuje dużo ruchu i zajęcia, nadaje się do rozmaitych sportów.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy nie wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Rasa powstała w XVII i XVIII wieku na terenie Węgier, z kojarzeń ówczesnych puli z przywożonymi z Francji i Niemiec psami w typie teriera o stojących uszach. Uznano ją na początku XX wieku.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pumi to średniej wielkości, wesoły pies pasterski w typie teriera, co szczególnie widać po jego głowie. Kufa jest wydłużona, a końce stojących uszu załamane są ku przodowi na jednej trzeciej długości. Sylwetka kwadratowa. Ponieważ pies jest niemal ciągle czujny i pobudzony, nosi szyję wysoko. Sierść średniej długości, falista, kędzierzawa. Różne umaszczenia, byle jednolite.

WAŻNE PROPORCJE:

- długość tułowia równa wysokości w kłębie,
- głębokość klatki piersiowej nieco mniejsza, niż połowa wysokości w kłębie,
- długość kufy nieznacznie mniejsza od połowy długości głowy,
- długość szyi równa długości głowy i wynosi 45% wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Ten dość żywy pies pasterski jest niezmordowany. Bardzo odważny, nieco podejrzliwy wobec obcych. Jego energia i duża ekspresja, połączone z rozsądnym zachowaniem, budzą ogólne zainteresowanie. Pumi jest dosyć hałaśliwy. Jego wygląd uosabia chęć działania, jest niezwykle aktywny i niezmordowany, ciągle w ruchu. Zachowanie flegmatyczne lub brak pewności siebie są nietypowe.

GŁOWA:

Stosunkowo długa i wąska. Jej kształt charakteryzuje wydłużona kufa.

Mózgoczaszka:

Czaszka: w górnej części dość szeroka i wysklepiona, czoło długie, nieznacznie tylko wysklepione, oglądane z boku płaskie. Łuki brwiowe umiarkowanie rozwinięte.

Stop: ledwo widoczny; czoło przechodzi niemal prostą linią pomiędzy brwiami w grzbiet nosa.

Trzewioczaszka:

Nos: wąski, tępo zakończony. Zawsze czarny bez względu na umaszczenie. Długa kufa zwęża się w kierunku nosa, ale nie może być szpiczasta.

Wargi: ściśle przylegające do zębów, ciemno pigmentowane.

Uzębienie: szczęki mocne, zęby białe, mocne i dobrze rozwinięte. Zgryz nożycowy, uzębienie zgodne z wzorem zębowym.

Policzki: dobrze umięśnione.

Oczy: umiarkowanie szeroko rozstawione, trochę skośne, średniej wielkości, owalne, ciemnobrązowe, o żywym i inteligentnym wyrazie. Powieki dobrze przylegające do gałki ocznej i zapigmentowane.

Uszy: stojące, wysoko osadzone, końce załamane w jednej trzeciej do przodu. Średniej wielkości, równe, w kształcie odwróconej litery V. Ruchliwe.

SZYJA:

Średniej długości, trochę łukowata, dobrze umięśniona, noszona pod kątem 50- 55 stopni do poziomu. Skóra na szyi sucha, przylegająca, bez fałd.

TUŁÓW:

Suchy, o wyraźnie rozwiniętych, napiętych mięśniach. Szczupła, sprężysta i harmonijna sylwetka jest wysoce charakterystyczna dla pumi.

Linia górna: prosta.

Kłęb: wyraźny, długi, opadający.

Grzbiet: krótki, prosty i mocny.

Lędźwie: krótkie, dobrze związane, proste.

Zad: krótki, lekko opadający, średniej szerokości.

Klatka piersiowa: niebyt szeroka, płaska, dość głęboka. Żebra lekko wysklepione, raczej płaskie. Mostek długi, sięga łokcia.

Brzuch: napięty, lekko podkasany.

OGON:

Wysoko osadzony, koliście zakręcony nad zadem. Sierść na ogonie długości 7-12 cm, twarda, odstająca, z małą ilością podszerstka. Niedopuszczalne cięcie ogona ani ogon szczątkowy.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Są ustawione pod klatką piersiową, stanowiąc pewną podporę dla tułowia. Muszą być proste, równoległe i niezbyt szeroko rozstawione.

Łopatki: długie i ustawione trochę skośnie, pod kątem około 55 stopni.

Staw barkowy umiejscowiony dokładnie nad najgłębszym punktem klatki piersiowej.

Ramiona: krótkie i dobrze umięśnione, tworzą z łopatką kąt 100- 110 stopni.

Łokcie: dobrze przylegające do tułowia.

Przedramiona: długie, suche.

Śródreżca: pionowe.

Łapy: zaokrąglone, kocie, o dobrze wysklepionych palcach i sprężystych opuszkach. Pazury mocne, czarne lub ciemnoszare.

Kończyny tylne:

Bardzo mocne, oglądane z boku nieco odstawione do tyłu. Oglądane z tyłu - równoległe, proste, rozstawione ani zbyt szeroko, ani zbyt wąsko.

Uda: długie, dobrze umięśnione.

Stawy skokowe: umiejscowione na tej samej wysokości, co łokcie.

Podudzia: długie i suche.

Stawy skokowe: suche, dobrze wykształcone.

Śródstopia: krótkie, pionowe.

Łapy: jak przednie. Wilcze pazury niepożądane.

CHODY:

Żwawe i energiczne, krok krótki, dynamiczny i harmonijny, cała sylwetka wyraża odwagę i pewność siebie. Kłus lekki, harmonijny, tylne łapy stawiane dokładnie w miejscu przednich.

SKÓRA:

Bez fałd, dobrze pigmentowana, tam, gdzie jest widoczna - czarna lub łupkowoszara.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść: falista i kędzierzawa, w kępkach, nigdy nie może być gładka ani spilśniona w sznury, długości od 4 do 7 cm, tworząca mniejsze i większe kępki, gęsta, szorstka i sprężysta. Włos okrywowy twardy, ale nie drutowaty, podszerstek miękki. Na uszach gęsty

i szorstki, średniej długości, stojący. Nad oczami i na kufie włos krótki. Przygotowanie sierści sprowadza się do trymowania palcami, dopuszczalne lekkie wymodelowanie głowy i nóg za pomocą nożyczek, niemniej jednak strzyżenie całej sylwetki jest niedopuszczalne.

Maść:

- szara w rozmaitych odcieniach (szczenięta rodzą się czarne i szarzej z wiekiem),
- czarna,
- płowa (fako) w odcieniu czerwonym, żółtym lub kremowym; pożądana z domieszką włosów czarnych lub szarych, i wyraźną maską.

Przy wymienionych umaszczeniach biała plamka na piersi, o średnicy nie większej jak 3 cm, i białe znaczenia na placach nie stanowią wady.

- biała.

Maść powinna być nasycona i jednolita.

WZROST:

Wysokość w kłębie: pies 41 do 47 cm, najlepiej 43 do 45 cm
suka 38 do 44 cm, najlepiej 40 do 42 cm

Waga: pies 10 do 15 kg, najlepiej 12 do 13 kg
suka 8 do 13 kg, najlepiej 10 do 11 kg

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wadę i oceniane w zależności od stopnia nasilenia.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Głowa okrągła jak u puli, kufa krótsza niż 40% długości głowy.
- Wyraźny stop.
- Brak więcej jak dwóch P1, brak jakiegokolwiek innego zęba (bez uwzględniania M3)
- Przodozgryz lub tyłozgryz, krzywe szczęki.
- Uszy całkiem stojące, uszy załamane u podstawy lub niejednakowo noszone.
- Włos krótki, gładki, długi, mocno spilśniony, nastroszony lub matowy.
- Maść czekoladowa lub wielobarwna, wyraźne łaty lub znaczenia (na przykład podpalanie lub czaprak).
- Wielkość poza limitem, określonym we wzorcu.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.